

**Iz oči
potujočega
sonca**

Zdravko
Zupančič

OBJEL sem krepko brezo,
pojila me je vso noč.
Breza, tanka kot trepalnica,
nebo planjava modrih brez,
breze belih grudi
ne puste večeru nastati in
noč osramočena umakne objem
od svetlega obraza breze,
pogrnejo ti krilce čez oči,
da vidiš, zaslepljen le belo, belo,
bele vdove, kadar ležeč med tanke korenine —
pozimi so vsa drevesa breze...

POZNO popoldne
mirujejo
sinje prsi vetra,
dež je poginil
v oddaljenih lužah,
iz krošnje mogočne
usipa se
mrak.

Spet si prevara,
večno poletje,
pa vendar,
sedimo malo;
bele vijolice
in ena spokojnost je legla
v drugo.

IZ NESTRPNEGA sna sem planil,
skoraj s kopiti bi treščil v nebo!

Ampak, vse je končano ...
nebo zaprto kot skala,
prozorne srage se cedijo z dreves in
steza, mirna kot daljava.
Ne hodi nikamor,
stopil boš na belega polža.

PRVI sneg
je oskrunil
tiho brezo na travniku,
ljudje so ravno jedli juho in
psi so ravno pili vodo,
lahko bi zamrznila,
mraz je zasikal že zjutraj,
ko je še dihala,
sonce je pozabilo nanjo opoldne,
v dekliški grozi
se je iztrgala zemlji
in obležala,
vsa topla,
vsa mlada,
razsutih, razmršenih las.

RANA odprta
in pismo zaprto,
skale so temne in
deklica bela, sredica divjih pen ...

svetlo diha,
 črta na tihem obronku
 je njen obraz.
 Utrinki morja se vžigajo na dlaneh,
 le za hip ... rdeče vrtnice
 pa valovijo med lasmi,
 kot bi se prebudila,
 bleščeči prsti na nogah,
 to so črne školjke na vekah skal,
 cesta umirajočega sonca
 je njen trebuh, lesketa se
 kakor podvodni ogenj,
 deset noči romanja s soncem,
 skrivnostne globine,
 še pred mrakom sva pordela,
 še pred jutrom sta zaplavalι ptici
 iz oči potujočega sonca.

Vita
 Žerjal

**Čuden takle
 otrok**

I. Poznam jo.
 Včasih mi pravi,
 kako diši po težko rumenem žitu,